

Til minde om Jesper

Af menig Jacob Ludvigsen,
Stab- & Måloklaringsbatteriet

»Han var meget vellidt«. Efterhånden en floskel, der, når den bruges om en afdød, ofte synes som en høflig sandhed med fortiede modifikationer. Dette gælder ikke i Jespers tilfælde. Jesper Fredebo Hansen, der kun 19 år gammel døde på så tragisk vis, ramt af en bil på en motortrafikvej natten til d. 29 december, var nemlig afholdt af alle. I de fire måneder vi nåede at være menige sammen med Jesper, hørte man aldrig nogen snakke negativt om ham.

Og dette ikke uden grund – sammen med Jesper var ingen i dårligt humør, deprimerede eller mutte. Hvis man var det, lavede man op, for der var ikke tid til den slags i hans nærhed. Der var gang i den, knald på, hvilket ofte gjorde Jesper til et naturligt midtpunkt på stuen og i delingen. Altid havde han en hurtig kommentar og en sjov vinkel på tingene, vi andre ikke havde set. Han kunne forvandle kedelige og anstrengende situationer til noget underholdende, da han med sit humør og sin humor netop fik os til at glemme det kedelige og anstrengende. Når Jesper fandt noget sjovt, kunne alle være ved at bryde sammen af grin, selvom man ikke engang vidste, hvad årsagen til morskaben var. Jesper ved latter sammenbruddets rand var tilstrækkelig årsag for alle andre.

Af samme grund kunne heller ikke befalingsmændene rigtig skælde ham ud. Jespers glimt i øjet, hans livsglade og åbne personlighed og dejligt ukomplicerede og bramfri fremtoning bevirkede, at ingen for

alvor kunne se sig sur på ham – hvilket på mange måder er livsbekræftende i sig selv.

Jesper var et samlingspunkt på stuen. Initiativrig og sprudlende, i en alvorstund en god og loyal kammerat, og altid interessant at diskutere med – hvad end det drejede sig om, hvorvidt hans »gudehold« Brøndby var Danmarks bedste, eller hvorvidt den forudgående idræts-lektion var rigtig disponeret.

På det militært-faglige plan var Jesper en dygtig soldat. Han udførte sine opgaver godt og var utrolig lærenem – var delingens bedste i den store førstehjælpsmærkeprøve og udmærkede sig senere med sygehjælperkursusbevis og C-kørekort. Han var glad for det militære liv og snakkede i perioder om muligheden for at tegne en DIB-kontrakt.

Jesper var en af de personer, om hvem man kunne sige, at »han kan blive, hvad han vil.« I Jespers liv var der talrige muligheder for nutiden og fremtiden. Men tilfældets magt - andre ville kalde det skæbnen - fratog verden et enormt potentiale for

blot at lade tomhed og meningsløshed stå tilbage.

En indisk filosof har engang skrevet:
»Når I sørger, søg da i hjertet, og I skal sandhed indse, at I græder over det, der engang var jeres glæde«.

Det er netop sådan, at de, der kendte Jesper, må tænke nu. Vi må glæde os over, at vi var så privilegerede at have kendt Jesper, og vi skal nyde mindet om de stunder, vi var sammen med ham. Han skal huskes af os alle, ikke som hovedperson i en tragedie, der i en periode fyldte vores liv med sorg og smerte, men som det lyspunkt, han var for én i den tid, man havde kendt ham. Vi vil aldrig få at vide, hvad der helt præcist skete den skæbnesvangre nat i december, ligesom vi aldrig vil få besked om, hvilke drømme Jesper ville have fået opfyldt. Men vi ved, hvilken betydningsfuld, god og glad kammerat, han var, og det må vi aldrig glemme. Han vil altid leve videre i vores hjerter.

Æret være hans minde!